

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/87/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010543
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3820010543.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Miroslavy Šibíkovej v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. F., okres G., trestne stíhaného pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 30.04.2022 na verejnom zasadnutí dňa 09. decembra 2025 prejednal odvolania obžalovaného a prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/106/2020 zo dňa 03.02.2025 a takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu u obžalovaného.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C.,

odsudzuje

podľa § 222 ods. 3, § 37 písm. m), § 38 ods. 3, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom od 15.03.2024 k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom od 15.03.2024 pre výkon trestu sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/106/2020 zo dňa 03.02.2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného

zo zločinu neoprávneného prechovávanía omamnej a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 1, 2, 4 písm. b) Tr. zák. účinného od 06.08.2024 na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného obdobia od nezistenej osoby si neoprávnene zadovážil psychotropnú látku metamfetamín (pervitín), ktorú prechovával u seba, pričom aj dňa 3.6.2020 okolo 14.00 hod. na chodbe obytného domu na ul. H. F. X - XXX, I. G., neoprávnene u seba prechovával injekčnú striekačku s obsahom metamfetamínu o hmotnosti 2,316 g s priemernou koncentráciou účinnej látky 39,9% hmotnostných, čo zodpovedá najmenej 23 obvykle jednotlivým dávkam drogy.

Za to bol okresným súdom odsúdený podľa § 222 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 42 ods. 1, § 37 písm. m), § 39 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov, na ktorého výkon bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Súčasne bol podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušený výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/54/2019 zo dňa 02.06.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/31/2023 zo dňa 03.09.2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Taktiež mu bolo podľa 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák. uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Uvedený rozsudok okresného súdu však nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný podal proti nemu odvolanie, čo do výroku o jeho vine. V písomných dôvodoch odvolania namietal rozpory vo výpovediach svedkov J. F. a J. K., na základe ktorých bol okresným súdom uznaný za vinného. Mal za to, že prezentovaná verzia uvedených svedkov sa nemohla nikdy reálne stať tak, ako to popisovali na hlavnom pojednávaní, pričom v podrobnostiach citoval výpoveď svedka J. F.. Podľa jeho názoru je nemožné, aby svedok J. F. stihol prejsť na opačnú stranu budovy na adrese H. X tak, ako to popisoval vo svojej výpovedi. Dodal, že na tento fakt poukazoval aj na hlavnom pojednávaní, ktorý rozpor však nebol podľa neho zo strany uvedeného svedka ani prokurátorky logicky vysvetlený. Ďalej poukázal na rozpor, kedy podľa výpovede svedka J. K. ho mal tento vidieť ako odchádza z večierky, avšak podľa výpovede J. F., ktorý následne išiel

do večierky ho tam tento svedok nestretol a ani nevidel na priestranstve pred večierkou. Uviedol, že obe svedecké výpovede sú z logického chápania úplne nemožné a jediné čo im dáva váhu je, že ide o svedecké výpovede príslušníkov polície. Mal za to, že ide o krivé výpovede, pričom obžaloba u neho favorizovala jeho výpis z registra trestov a jeho trestnú minulosť. Ďalej poukázal na to, že v jeho neprospech neboli vykonané žiadne iné dôkazy, pričom aj DNA v jeho prípade vyšla negatívna aj napriek tomu, že údajne mal zahodiť striekačku on. Súčasne namietal, že samotné vznesenie obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonné, keďže nebol dodržaný postup podľa § 2 ods. 10 Tr. por. Ďalej namietal nesprávny výpočet množstva jednorazovej dávky, kedy uviedol, že znalec z Kriminalistického a expertízneho ústavu zistil, že kryštalická látka s hmotnosťou 3,126 g obsahovala zmes metamfetamínu a dimetylsulfonu, pričom množstvo metamfetamínu bolo len o hmotnosti 0,924 g, ale množstvo vyrátaných dávok 23 až 91 bolo vypočítané z celkového množstva 3,126 g, resp. znalec na hlavnom pojednávaní konkretizoval, že množstvo jednorazových dávok bolo vypočítané z množstva 0,924 g. V tomto smere uviedol, že novela Trestného zákonná účinná od 06.08.2024 presne určuje váhu množstva ako jednorazovej dávky, kedy v prípade metamfetamínu ide o množstvo 0,20 g a teda v jeho prípade mal okresný súd brať množstvo 0,924 g ako 4,62-násobok nepatrného množstva. Ďalej namietal, že okresný súd bol zaujatý, nakoľko dokazovanie bolo vykonané len čiastočne, zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebol dodržaný postup pri náležitom zistení skutkového stavu, keďže neboli zaistené stery z rúk na prítomnosť zakázanej látky, odber biologických stôp (moču, krvi) napriek tomu, že to nariaďuje zákonný postup. Taktiež mu nebol jasný postup okresného súdu, ktorý na hlavné pojednávanie dňa 03.02.2025 prizval len svedkov, ktorí už v danom prípade predtým vypovedali. Uviedol, že okresný súd sa mu ohľadne jeho návrhov voči dokazovaniu, ktoré uplatnil v danom konaní písomnou formou ako aj počas výsluchov svedkov pred hlavným pojednávaním dňa 03.02.2025 vôbec nevyjadril. Zároveň namietal, že napadnutý rozsudok mu nebol doručený. Preto žiadal krajský súd o nápravu v zmysle zákon, resp. aby postupoval s princípmi práva tak, aby boli jeho odvolacieho argumenty okresným súdom vysvetlené zákonne.

Prokurátor sa k podanému odvolaniu obžalovaného ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu písomne nevyjadril.

Proti predmetnému rozsudku podal súčasne odvolanie aj prokurátor čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného. V dodatočne doručených písomných dôvodoch poukázal na odôvodnenie okresného súdu týkajúce sa uloženého trestu, s ktorým sa však nestotožnil. Uviedol, že u obžalovaného sa nejedná o prvopáchateľa, ktorý by sa iba nedopatrením, resp. svojou nerozvážnosťou dopustil trestnej činnosti, ale práve naopak, jedná sa o páchatel'a s trestnou minulosťou, ktorý si jednoznačne bol vedomý protiprávnosti svojho konania. Namietal, že okresný súd nezohľadnil pri ukladaní trestu obžalovanému skutočnosť, že sa tento v minulosti dopustil obzvlášť závažného zločinu (odsúdenie v trestnej veci Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/237/2010) a teda, že vykonanie nepodmienečného trestu vo výmere 7 rokov nesplnilo účel, nakoľko bol opätovne právoplatne odsúdený za viacero úmyselných trestných činov na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trestnej veci Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/54/2019. Uviedol, že obžalovaný sa dopustil opätovne zločinu, čo síce bol zohľadnené vo výroku o treste Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/54/2019, ktorý bol zrušený v rámci súhrnného trestu, ale vyjadruje to aj jeho postoj k nerešpektovaniu právnych noriem. Ďalej uviedol, že okresný súd odôvodnil aplikáciu § 39 ods. 1 Tr. zák. v danom prípade na základe právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v rozsudku sp. zn. 2To/31/2023 zo dňa 03.09.2024, z ktorého vyplýva, že k aplikácii uvedeného ustanovenia došlo vzhľadom na celkovú dĺžku konania (6 – 7 rokov), avšak na druhej strane okresný súd nepristúpil k aplikácii § 38 ods. 3 Tr. zák., keďže opätovné spáchanie zločinu bolo zohľadnené už v rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/54/2019. Tento názor okresného súdu považoval za protichodný, keď na jednej strane okresný súd v podstate druhý krát aplikoval § 39 ods. 1 Tr. zák. pre ten istý dôvod, pre ktorý už bol raz mimoriadne znižovaný trest obžalovanému (dĺžka trvania trestného konania) a na druhej strane nezohľadňuje opätovnú aplikáciu § 38 ods. 3 Tr. zák. Mal za to, že analogicky možno vychádzať z ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák., ktorý vyjadruje zásadu tzv. „dvojitého pričítania“ a to aj v prípade, ak by to bolo na prospech páchatel'ovi. Preto bol toho názoru, že okresný súd nesprávne aplikoval § 39 ods. 1 Tr. zák., keďže žiadne iné mimoriadne okolnosti (okrem už vyššie spomenutej dĺžky trestného konania, pre ktorý už bol mimoriadne znižovaný trest) už na strane páchatel'a alebo vo vzťahu k okolnostiam prípadu, neboli u obžalovaného preukázané. Poukázal aj na to, že obžalovaný sa dopustil viacero priestupkov. Mal za to, že je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že v minulosti mu boli opakovane ukladané nepodmienečné tresty pod dolnou hranicou základnej trestnej sadzby, avšak tieto sa minuli účinkom a preto mu nemožno uložiť trest na spodnej hranici základnej trestnej sadzby. Preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Tr. por. zrušil vo výroku o treste a aby uložil obžalovanému súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere najmenej 4 roky, pri zachovanom výroku o vine, spôsobe výkonu trestu odňatia slobody a nasledujúcich vzťahujúcich sa výrokov k súhrnnému trestu.

Obžalovaný sa k podanému odvolaniu prokurátora ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu písomne nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach vykonanom v neprítomnosti obžalovaného za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 5 Tr. por., nadriadený prokurátor krajskej prokuratúry v konečnom návrhu zotrval na podanom odvolaní a jeho písomných dôvodoch a navrhol jeho odvolaniu vyhovieť. Súčasne navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaných odvolaní na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokovej časti napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, avšak odvolaniu prokurátora je potrebné vyhovieť.

K odvolaniu obžalovaného

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutého výroku o vine rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytykané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytykaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Na margo námietky obžalovaného, že mu nebol doručený napadnutý rozsudok, odvolací súd uvádza, že tento mu bol doručený dňa 17.09.2025, čo vyplýva z doručenký založenej v súdnom spise okresného súdu podpísanej samotným obžalovaným. Obžalovaný sa tak mal možnosť vyjadriť ku konkrétnym dôvodom, na základe ktorých okresný súd odôvodnil záver o jeho vine zo spáchaného skutku.

Pokiaľ ide o správnosť samotnej, odvolaním obžalovaného napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu, z odvolania obžalovaného a z vyššie uvedeného obsahu jeho písomných dôvodov vyplýva, že obžalovaný v dôvodoch odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu namietal správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru

o preukázaní jeho viny zo spáchania skutku uvedeného v napadnutom rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný teda namietal nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por., pričom podľa jeho názoru vykonané dôkazy nepostačujú na jednoznačný a nepochybný záver o jeho vine, keďže výpovede svedkov sa nezhodujú a nebolo preukázané jeho spojenie so žalovanou trestnou činnosťou.

V súvislosti s odvolaním obžalovaného namietanou nesprávnosťou postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné

v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

Ak teda okresný súd postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. Hodnotenie dôkazov je výsostným právom okresného súdu, ktorý dôkazy vykonáva. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321

ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda

v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu v skutkovej vete napadnutého rozsudku majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“.

Ako vyplýva z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy preukázali vinu obžalovaného.

Okresný súd správne a podrobne odôvodnil svoj záver o vine obžalovaného s poukazom na výpovede očitých svedkov J. K. a J. F., zasahujúcich príslušníkov Policajného zboru, ktorí v rámci operatívno-pátracej činnosti v teréne dňa 03.06.2020 nadobudli informácie o tom, že obžalovaný by mal mať pri sebe drogy a ktorí následne detailne popísali ako došlo k obmedzeniu osobnej slobody obžalovaného, ktorý tesne pred zadržaním zahodil striekačku obsahujúcu látku neskôr znaleckým skúmaním identifikovanú ako metamfetamín, pričom skutočnosť, že zahodil predmetnú striekačku videli na vlastné oči a súčasne vylúčili, že by sa táto striekačka namieste nálezu nachádzala predtým, resp. že by patrila inej osobe ako obžalovanému.

Výpovede predmetných svedkov sú podporené aj ostatnými okresným súdom na hlavnom pojednávaní vykonanými dôkazmi, a to predovšetkým zápisnicou o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, ako aj závermi znaleckého posudku KEU PZ Slovenská Ľupča zo dňa 22.06.2020 o tom, že predmetná striekačka skutočne obsahovala metamfetamín ako aj reťazcom nepriamych dôkazov, a to najmä obsahom odpisu z registra trestov obžalovaného, z ktorého vyplýva, že bol už v minulosti za drogovú činnosť odsúdený ako aj závermi znaleckého psychiatrického posudku E. L. G. (č. 98/2020) ohľadne duševného stavu obžalovaného, z ktorého vyplýva, že tento v čase spáchania skutku trpel syndrómom závislosti na marihuane, pervitíne a patologickým hráčstvom.

Podľa názoru odvolacieho súdu sú výpovede očitých svedkov J. K. a J. F. od počiatku trestného stíhania konzistentné, nemenné a nevykazujú žiadne významné pochybnosti o priebehu skutku tak, ako boli nimi prezentované a tak ako bolo následne ustálené okresným súdom vo výroku o vine, pričom nimi tvrdené skutočnosti

do seba logicky, chronologicky časovo a vecne nadväzujú a dopĺňajú sa, pričom obžalovaný na svoju obranu nič neuviedol (odmietol vypovedať) a nepredostrel tak žiadnu protichodnú a vylučujúcu verziu (možnosť) iného skutkového riešenia o tom, že by predmetná striekačka obsahujúca drogu nebola jeho.

Pokiaľ obžalovaný v podanom odvolaní namietal rozpornosť výpovedí svedkov J. K. a J. F., odvolací súd nepovažoval tieto jeho námietky za dôvodné. Počas hlavného pojednávania konaného dňa 03.02.2025 obžalovaný neprezentoval žiadne konkrétne námietky voči týmto výpovediam a ani nežiadal odstrániť rozpory v ich výpovediach postupom podľa § 264 Tr. por. V tomto smere odvolací súd zdôrazňuje, že na vykonané dokazovanie na predchádzajúcich hlavných pojednávaniach (vykonaných v dňoch 25.01.2021, 03.03.2021, 27.09.2021) nie je možné prihliadať (a to vrátane námietok zo strany obžalovaného), keďže sa neuskutočnilo v zmysle § 349 ods. 2 Tr. por. v konaní pred senátom. Celé dokazovanie v danej veci sa uskutočnilo na novo už pred senátom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03.02.2025 a preto na to, aby bolo možné prihliadať na jeho námietky v tomto smere bolo potrebné, aby ich obžalovaný opätovne predostrel.

Navyše obžalovaný na konci hlavného pojednávania konaného dňa 03.02.2025 nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, pričom v zmysle ustálenej súdnej praxe (prezentovanej najmä judikátom R 116/2014 – uznesenie Najvyššieho súdu SR

sp. zn. 2Tdo/1/2014 zo dňa 14.01.2014) vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Späťvzatie návrhu na doplnenie dokazovania je možné písomným podaním alebo zápisnične na hlavnom pojednávaní. Možno tak urobiť individuálne vo vzťahu k jednotlivému pôvodne navrhovanému dôkazu, alebo všeobecne k doplneniu dokazovania ako celku. Z časového hľadiska je hraničnou fázou vyhlásenie súdu podľa § 274 ods. 1 Tr. por., že dokazovanie je skončené.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom možno podľa názoru odvolacieho súdu prijať záver, že na základe v odvolaní obžalovaným prezentovaných skutočností nemožno nadobudnúť akékoľvek zásadné pochybnosti o vierohodnosti usvedčujúcich výpovedí svedkov J. K. a J. F.. Podľa názoru odvolacieho

súdu nebola v danom prípade zistená žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že by výpovede predmetných svedkov nemali byť vierohodné.

Na vyššie uvedených záveroch nemohlo zmeniť nič ani to, že na predmetnej striekačke nebola zistená prítomnosť DNA obžalovaného, keďže nebolo zistené dostatočné množstvo vhodného biologického materiálu potrebného na úspešné vykonanie analýzy (závery znaleckého posudku KEU PZ Slovenská Ľupča zo dňa 09.07.2020), resp. že neboli orgánmi činnými v trestnom konaní zabezpečené stery z rúk obžalovaného na prítomnosť drog alebo vykonaný odber biologických stôp, nakoľko skutočnosť, že obžalovaný dňa 03.06.2020

u seba prechovával injekčnú striekačku s obsahom metamfetamínu bola dostatočne preukázaná na základe výpovedí svedkov J. K. a J. F..

S poukazom na uvedené odvolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o obžalovanom namietanom porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a ani o porušení zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu veci. Preto sa odvolací súd berúc do úvahy skutočnosti tak v prospech ako aj v neprospech obžalovaného nestotožnil s dôvodnosťou názoru obžalovaného v dôvodoch odvolania o danosti existencie väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V danej veci odvolací súd nezistil žiadne relevantné dôvody na to, aby zabezpečené a riadne vykonané dôkazy hodnotil s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako vykonané dôkazy hodnotil okresný súd. Závery okresného súdu, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani čo sa týka množstva metamfetamínu, ktorý obžalovaný v daný deň u seba prechovával vo vzťahu k následnej právnej kvalifikácii skutku okresným súdom tak, ako to namietal v odvolaní obžalovaný.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné a preto rozhodol o ňom tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku (výrok II.).

K odvolaniu prokurátora

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého výroku o treste rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru.

Prokurátor v podanom odvolaní v zásade namietal porušenie ustanovení Trestného zákona v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. keď okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému neaplikoval ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák. účinného od 06.08.2024 a práve naopak nesprávne aplikoval § 39 ods. 1 Tr. zák. napriek tomu, že v danom prípade neboli na aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu splnené podmienky, na základe čoho považoval okresným súdom uložený trest obžalovanému za neprimerane mierny v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby s poukazom na ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. por. a to s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu vyjadrení v rozsudku sp. zn. 2To/31/2023 zo dňa 03.09.2024 (z dôvodu dĺžky trestného stíhania obžalovaného), avšak vzhľadom na to, že ukladal obžalovanému súhrnný trest za zrušenia výroku o treste uloženom obžalovanému predchádzajúcimi rozhodnutiami (rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/54/2019 zo dňa 02.06.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/31/2023 zo dňa 03.09.2024) nepovažoval za potrebné aplikovať § 38 ods. 3 Tr. zák. o zvýšení dolnej hranice z dôvodu opätovného spáchania zločinu, keďže táto okolnosť bola vzatá do úvahy pri predchádzajúcom ukladaní trestu spomínanými rozhodnutiami.

Na základe preskúmania veci sa odvolací súd s touto argumentáciou okresného súdu nestotožnil a v tomto smere považoval odvolacie námietky prokurátora za dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade uvádza, že sa stotožnil so správnosťou záverov okresného súdu o nevyhnutnej potrebe uloženia práve nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému a to predovšetkým z hľadiska naplnenia účelu trestu podľa § 34 Tr. zák. najmä vzhľadom na závažnosť spáchanej trestnej činnosti, recidívu obžalovaného a predchádzajúci výkon trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť. Odvolací súd sa súčasne stotožnil aj so záverom o potrebe uloženia súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. por., keďže sa obžalovaný dopustil trestnej činnosti skôr (dňa 03.06.2020), ako došlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku vo veci Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/54/2019 zo dňa 02.06.2021.

Odvolací súd však na rozdiel od okresného súdu považoval za potrebné aplikovať aj ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák. o zvýšení dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu z dôvodu opätovného spáchania zločinu zo strany obžalovaného, čo nepochybne vyplýva z jeho odpisu z registra trestov. Argumentáciu okresného súdu v tomto smere odvolací súd nepovažoval za správnu, keďže pri ukladaní súhrnného trestu je potrebné vziať do úvahy všetky okolnosti za akých bol ukladaný i predchádzajúci trest, vrátane zohľadnenia okolností o spáchaní opätovného zločinu, nakoľko nie je rozhodujúci časový úsek medzi predchádzajúcim odsúdením a spáchaním nového zločinu, pričom predchádzajúce odsúdenie za zločin v prípade obžalovaného nebolo zahladené.

Ustanovenie o súhrnnom treste (§ 42 Tr. zák.) je potrebné totiž vykladať so zreteľom na to, že vždy ide o rozhodovanie pri ukladaní trestu za viac trestných činov spáchaných v súbehu. Trestné právo predpokladá, že o všetkých zbiehajúcich sa trestných činoch obvineného sa vykoná spoločné konanie a obvinenému sa za ne uloží úhrnný trest podľa § 41 Tr. zák. Cieľom ustanovenia o súhrnnom treste podľa § 42 Tr. zák. je dosiahnuť, aby súhrnný trest tvoril jednotu, akoby išlo o trest úhrnný (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo25/2012 zo dňa 30.05.2012).

Odvolací súd preto na podklade uvedených skutočností dospel k záveru o existencii nedostatkov napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por., na základe čoho musel odvolací súd rozhodnutie okresného súdu v časti výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu zrušiť. Keďže odvolací súd dospel k záveru, že v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. je možné rozhodnúť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený, pristúpil sám k rozhodnutiu o uložení trestu obžalovanému.

Vzhľadom na ukládanie súhrnného trestu odvolací súd totožne s okresným súdom ukladal obžalovanému trest podľa § 222 ods. 3 Tr. por., keďže zločin úverového podvodu, pre ktorý bol obžalovaný uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/54/2019 zo dňa 02.06.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/31/2023 zo dňa 03.09.2024 je trestným činom z posudzovaných trestných činov najprísnejšie trestný, za ktorý je ustanovená trestná sadzba vo výmere 2 až 8 rokov.

Odvolací súd vzhľadom na potrebu aplikácie § 38 ods. 3 Tr. zák. pre opätovné spáchanie zločinu zvýšil dolnú hranicu uvedenej základnej trestnej sadzby o jednu tretinu, t. j. na 4 roky.

Následne odvolací súd pristúpil k zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby z dôvodu aplikácie § 42 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zák. o jednu tretinu a preto bolo možné v prípade obžalovaného vychádzať z trestnej sadzby 4 roky až 9 rokov a 4 mesiace.

Zároveň odvolací súd totožne s názorom okresného súdu zistil v prípade obžalovaného jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. a to, že už bol za trestný čin odsúdený.

Odvolací súd na rozdiel od úvahy okresného súdu už nezistil dôvody na aplikáciu § 39 ods. 1 Tr. zák., keďže okolnosti daného prípadu alebo pomery obžalovaného neboli takým významným dôvodom, na základe ktorého by bolo možné pristúpiť k zníženiu trestu pod dolnú hranicu odvolacím súdom upravenej trestnej sadzby.

Odvolačný súd preto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (zistenú jednu priťažujúcu okolnosť, opätovné spáchanie zločinu) ako aj skutočnosť, že obžalovaný sa v prejednávanej veci dopustil drogovej trestnej činnosti, ktorú možno už len z povahy veci považovať za závažnejšiu trestnú činnosť, kedy si dokonca vo väčšom množstve neoprávnene zadovážil a prechovával predmetnú drogu, považoval za potrebné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, na ktorého výkon ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Odvolačný súd pri posudzovaní výmery uvedeného trestu odňatia slobody zároveň prihliadol i na dĺžku trestného stíhania vedeného voči obžalovanému v danej veci (viac ako 5 rokov), pričom nebyť tejto okolnosti tak by bolo potrebné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody v hornej polovici zvýšenej trestnej sadzby a nie na jej samej spodnej hranici. Dĺžku trestného stíhania však na rozdiel od okresného súdu odvolací súd už nepovažoval za takú mimoriadnu okolnosť, na základe ktorej by bolo možné pristúpiť k aplikácii § 39 ods. 1 Tr. zák., keďže v danom prípade sa obžalovaný dopustil drogovej trestnej činnosti.

Takto uložený trest odňatia slobody podľa odvolacieho súdu zodpovedá zásadám ukladania trestov, splní účel trestu vyjadrený v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zák., zároveň je ho možné považovať už aj za primeraný, zákonný a zodpovedajúci konkrétnej miere závažnosti spáchanej trestnej činnosti vyplývajúcej z jeho povahy a zo spôsobu spáchania (z pohľadu vyššie konštatovaných skutočností, ktoré odvolací súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil), ako aj spravodlivý a súladný i z pohľadu naplnenia jeho účelu, kedy trest odňatia slobody plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Zároveň takto uložený trest vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou ako páchatela trestného činu.

Na margo argumentácie okresného súdu ohľadne potreby aplikácie § 39 ods. 1 Tr. zák. v prejednanom prípade s poukazom na rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 2To/31/2023 zo dňa 03.09.2024 odvolací súd napokon považuje za potrebné ešte uviesť, že v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2To/31/2023 došlo k aplikácii § 39 ods. 1 Tr. zák. za odlišnej skutkovej situácie, keďže v predmetnom prípade odvolanie podal len obžalovaný (chýbalo odvolanie zo strany prokurátora, na základe ktorého by sa odvolací súd mohol zaoberať správnosťou tejto aplikácie) a bolo potrebné zohľadniť zmenu právnej kvalifikácie, ako aj zmenu ohľadne riešenia recidívy páchatelov (§ 38 Tr. zák.) s ohľadom na novelu Trestného zákona účinnú od 15.03.2024 pre obžalovaného podstatným spôsobom priaznivejšie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku (výrok I.).

Ostatné výroky napadnutého rozsudku okresného súdu (t. j. výrok o uloženom ochrannom protitoxikomanickom liečení ambulantnou formou) nebol týmto rozhodnutím odvolacieho súdu dotknutý.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.